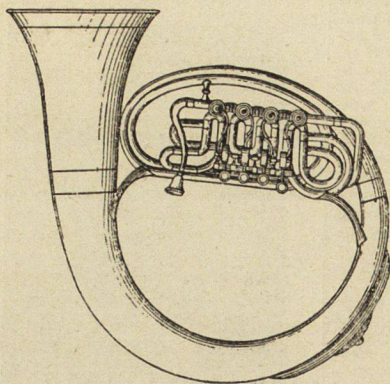

гърци, служащ само за определяне на тоновата височина (както монохорда); 3) меденъ духовъ инструментъ — представляващъ отъ себе си една друга форма на басовата или контрабасова туба (гл. т.), кржгло

Хеликонъ

завитъ, удобенъ за носене на плещитѣ, и употребимъ въ духовитѣ музика. **Кайзеръ басъ** е също една друга форма на тубата.

Хелмесбергеръ, Георгъ (баща) — Helmesberger, Georg — превъзходенъ цигуларъ, род. 24 апр. 1800 въ Виена, умр. 16 авг. 1873 въ Нойвалдегъ при Виена, ученикъ на Бьомъ въ консерваторията на „Дружеството на приятелитѣ на музиката“, професоръ въ сжщата, компониралъ два концерта за цигулка, единъ струненъ квартетъ и др. камерни творби. Х. е учителъ на Йоахимъ, Ауеръ и др.

Хелмесбергеръ, Георгъ (синъ) — Helmesberger, Georg — сжщо виолонистъ, род. 27 ян. 1830 въ Виена, умр. 12 февр. 1852 въ Хановеръ, — синъ и ученикъ на горния, концертмайсторъ въ Хановеръ, писалъ цигулкови творби, и оперитѣ „Две-тъ царици“ и „Палма“.

Хелмесбергеръ, Йозефъ — Helmesberger, Joseph — виолонистъ, братъ на горния, род. 9 апр. 1855 въ Виена, умр. 26 апр. 1907 с. т.,

солистъ на Придворната капела, професоръ въ консерваторията на „Дружеството на приятелитѣ на музиката“, първи придворенъ капелмайсторъ, писалъ: оперети, балети и др. сценически творби.

Хелмесбергеръ, Йозефъ — Helmesberger, Joseph — баща на горния, цигуларъ, род. 3 ноемв. 1828 въ Виена, умр. 24 окт. 1893 въ Виена, диригентъ на концертитѣ, и директоръ на консерваторията на „Дружеството на приятелитѣ на музиката“, и професоръ въ сжщата, солистъ на Придворната капела, и придворенъ капелмайсторъ. Освенъ това, стоялъ е на чело на единъ струненъ квартетъ, — ползувалъ се на времето съ голѣма известностъ.

Хелмхолцъ, Херманъ Лудвигъ Фердинандъ фонъ — Helmholtz, Hermann Ludwig Ferdinand von — прочутиятъ тонпсихологъ и акустикъ, род. 31 авг. 1821 въ Потсдамъ, умр. 8 септ. 1894 въ Берлинъ-Шарлотенбургъ,

свършилъ медицина, билъ воененъ лѣкаръ въ Потсдамъ, професоръ по психология въ Бонъ и Хайделбергъ, отъ 1871 — професоръ по физика въ Берлинъ. Неговото бележито съчинение „Lehre von den Tonempfindungen als psychologische Grundlage für die Theorie der Musik“ (1863) — „Учение за тоновитѣ чувства като психологическа основа за теорията на музиката“ — е отъ капитално значение за научното обосноваване теорията на музиката, въ което се подхвърлятъ и акустическитѣ феномени на здраво изследване. То съдържа ценни сведения върху разнитѣ тонови стълби (гами), върху музикалната система на древнитѣ араби и пр.

Хелмъ, Теодоръ Ото — Helm, Theodor Otto — музикаленъ критикъ, род. 9 апр. 1843 въ Виена, умр. 23 дек. 1920 въ Берлинъ, правистъ, билъ на служба по това ведомство, но се посвещава на музикална критика, 1870 D-r ph., професоръ по история на музиката въ Хораконитѣ музикални училища, редакторъ на „Виенския календаръ за музикалния свѣтъ“ (1876—1901), редактиралъ